

ΕΝΑΣ ΠΕΡΙΦΗΜΟΣ ΓΥΝΑΙΚΟΚΑΤΑΚΤΗΤΗΣ

ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΟΥ ΠΕΡΙΦΗΜΟΥ ΓΟΗΤΟΣ ΝΤΕ ΡΙΣΕΛΙΕ

Ζ'.

ΙΔΑΜΕ στο προηγούμενο φύλλο πώς ή πριγκίπισσα Όρτενσία, μαθαίνοντας, ότι ο νεαρός δούξ ντε Ρισελιέ ήταν άρρωστος, έσπευσε να ζητήσει πληροφορίες για την υγεία του. Μόλις μπήκε στο δωμάτιο του, άρχισε να τρέμει από την ταραχή της κι έδειξε ένα ενδιαφέρον τόσο ειλικρινές, ώστε ο Ρισελιέ ξέχασε γρήγορα την ψεύτικη άρρώστεια του και παραδόθηκε ώλόκληρος στην ειλικρίνεια που έννοιωθε εκείνη τη στιγμή.

Της ψιθύριζε τα πιο τρυφερά ερωτικά λόγια και της έλεγε, ότι μονάχα με την παρουσία της τον είχε κάνει καλά.

Κατόπιν την έπηρε στην αγκαλιά του και παρ' όλη την αντίστασή της, την έβαλε να καθήσει κοντά του, στο κρεβάτι του.

— "Ω! της έλεγε, κοιτάζοντάς την με πάθος, τί θεία όμορφιά που έχετε. "Ω! αυτό το χέρι σας που είναι καιμωμένο για φιλήματα...

Και άκούησε τα χείλη του στο χέρι της.

— "Ω! αυτά τα όμοια μπράτσα που πλάστηκαν για ν' αγκαλιάζουν έναν αγαπημένο άντρα.

Και λέγοντας τα λόγια αυτά, έπλεξε τα μπράτσα της, γύρω απ' το λαιμό του.

— "Ω! Έλεγε κατόπιν, αυτός ο λαιμός που πλάστηκε για να φρονιάζει κάτω απ' τα χάρδια της αγάπης.

Και έτσι, σιγά—σιγά, ξεθεύαζε όλα τα κιάλια της θεϊκής πριγκιπίσσης, συνοδεύοντας τα λόγια του με ανάλογα χάρδια.

Η Όρτενσία βρισκόταν για πρώτη φορά πλάι σ' έναν άνδρα που την αγαπούσε. Ώστόσο, προσπαθούσε με κάθε τρόπο να συγκρατήσει μέσα στο μυαλό της την εικόνα του σιζύγου της και να μην τον προσδώσει. Μά ένα στίγμα επιδέξιο μασάουγε τα χείλη του σ' ένα μεθυστικό φίλημα που για πρώτη φορά το δοκίμαζε και το κεφάλι της γίγνετο στο τέλος άνω—κάτω.

— Είσαθε πραγματικά άρρωστος, έλεγε την άλλη μέρα το πρωί ή στραταρχίνα ντε Βιλλάρ μ' ανησυχία στο Ρισελιέ βλέποντας τα βαθουλωμένα από τον έρωτα χαρακτηριστικά του προσώπου του

Τώρα πειά ή πριγκίπισσα Όρτενσία αγαπούσε με δυνατό πάθος τον άνθρωπο που της γνώρισε πρώτος τον έρωτα. Μά συνέβη τότε κάτι παράδοξο κι' απροσδόκητο : Ο σιζύγος της όφρασε πριγκιπίσσης, τον όποιο ή φίλη του κόμισσα ντ' Ορνάτο, είχε βαρεθεί πειά, την έρωτεύθηκε ξαφνικά και θέλησε ν' αναλάβη κοντά της όλα τα σιζυγικά του δικαιώματα, τα όποια επί τόσον καιρό είχε παραμελήσει. Η Όρτενσία στην αρχή υπέθεσε ότι έπρόκειτο για ένα περαστικό καράτσι ενός ανθρώπου, ό όποιος δεν είχε να κάνει τίποτε άλλο, παρά μόνον γρήγορα βεβαιώθηκε, ότι ό πριγκιπή σιζύγος της την αγαπούσε πραγματικά.

Τώρα όμως δεν την ήθελε πειά την αγάπη του και προσπαθούσε με κάθε τρόπο να την αποκτήσει. Ο πριγκιπή το απέδιδε αυτό στο πείσμα της περιφρονημένης γυναίκας κι' ένόμιζε πώς θα της περάσει γρήγορα, μά του χάσαν.

Εντωμεταξύ, ό Ρισελιέ, μολοντί δεν ενδιαφερόταν υπερβολικά για την Όρτενσία, έγινε έξω φρενών μόλις έμαθε, ότι ό σιζύγος της τοίμιωσε να του διαμυσηθρήσει την κατάκτησή του. Της έδωσε λοιπόν ραντεβού, στο όποιο προσπαθούσε με κάθε τρόπο να την πείσει, ότι ό σιζύγος της δεν την αγαπούσε πραγματικά και την έβαλε να του όραση, ότι δεν θ' άνηκε σε άλλον, παρά μονάχα σ' αυτόν.

Άρκετός καιρός επέβρασε, κατά τη διάρκεια του όποιου ό πριγκιπή του κάκου περιέβαλε την σιζύγού του με κάθε φροντίδα κι' αγάπη. Εκείνη δεν άνταποκρινόταν στα αισθήματά του. Στο τέλος, μη ξέροντας τί να υπόθεσε ό φτωχός, άποφάσισε να ρωτήσει σχετικάς τον... Ρισελιέ, του όποιο ήξερε τη μεγάλη πείρα στα έρωτικά ζητήματα. Νόμιζε, ότι κανένας άλλος στον κόσμο δεν θα μπορούσε να τον διαρωτήσει καλύτερα απ' αυτόν.

"Ένα βράδυ λοιπόν —βρισκότανουσαν πάντα στον έξοχό πύργο

της στραταρχίνας Βιλλάρ— πήρε το Ρισελιέ ιδιαίτερος και του έξηγήσε διά μακρών την ύποθεσή του. Ο Φρονισιά τον άκουσε με τόπο σοβαρότερο ύφος του κόμισου, όταν δέ ό πριγκιπή τον ρώτησε μήπως ή άδιαφορία της σιζύγου του άφείλετο σε κανένα άλλον έρωτα, προσποιήθηκε ότι σκέφτεται μερικά λεπτά μιά κατόπιν του άπάντησε, ότι δεν είχε άντληφθεί κανένα τέτοιο πράγμα.

— Μά, έπρόσθεσε σε λίγο, ή γυναίκες εινε πολύ ιδιότροπες και τό καλύτερο που έχετε να κάνετε, εινε να πάψετε πειά να ένοχλήτε τη σιζύγού σας.

Η έβδομάδες περνούσαν. Ο πριγκιπή, μη μπορώντας να διαρωτήσει τό μυστήριο της σιζύγου του, είχε γίνει εθερέθιστος και ζηλιάρης. Είχε κλείσει την πόρτα του σε όλους κι' επέβλεπε άνιστρά τη γυναίκα του.

Ώστόσο, ό Ρισελιέ κατόφρωσε να μητρί μιά μέρα μέσα. Έπειδή όμως φοβόταν, ότι δεν θα μπορούσε να κωμηντιάσει ελεύθερα με την αγαπημένη του, είχε πάρει μαζί του μιά έπιστολή, στην όποία της έγραφε όσα ήθελε να της πη.

Όταν βρέθηκε μόνος μαζί της, της έδωσε τό γράμμα του. Η Όρτενσία τό άποσφράγισε μισστά του κατάχλωμη και τρέμοντας όλη από φόβο, μήπως παρουσιασθεί ξαφνικά ό σιζύγός της.

Και πραγματικά, εκείνη τη στιγμή, ό πριγκιπή μπήκε μέσα. Η σιζύγός του θέλησε να κρύψει την έπιστολή, μά άμέσως ένεινος της έπασε τό χέρι και έλεε, προσπαθώντας να γελήσει :

— Μά εινε τόσο ενδιαφέρον αυτό τό χαρτί, ώστε να θέλετε να μού τό κρύψετε ;

Η πριγκίπισσα άρχισε να τρανιζή άνωάρτητες δικαιολογίες και συγχρόνως έστριγγε μέσα στη χούφτα της τό έντοχο γράμμα, τό όποιο ό σιζύγός της προσπαθούσε να της άποσπάσει διά της βίας. Τότε ό Ρισελιέ μπηκε στη μέση και έλεε με άρέλεια :

— Αυτό τό γράμμα περιέχει πράγματα, τα όποια σας εινε άδιάφορα και τα όποια ήθελα ν' άνακοινώσω μονάχα στην κυρία.

Έπακολούθησε μιά στιγμή σιωπής.

Ο πριγκιπή έδίστασε για λίγο κι' έπειτα με φωνή κομηνή μονομαρίασε, ότι δεν επέτρεπε σε κανένα ν' άνακοινώση στη γυναίκα του πράγματα, τα όποια αυτός δεν μπορούσε να μάθει.

Έπειτα ξεαμνήστηκε σαν ίσκιος.

Τό ίδιο βράδυ συνάντησε στην Όπερα τον Ρισελιέ και τον παρέσυρε σε μιά σκοτεινή γωνία. Έκει τον κατηγορούσε, ότι είχε καταχραστεί την έμπιστοσύνη του και τον προκάλεσε σε μονομαρία.

Πράγματι, οι δύο άνδρες χτυπήθηκαν μυστικά, γιατί άπαγορευόντουσαν ή μονομαχίες, την άλλη μέρα κατά τα χαράματα. Ο πριγκιπή, πιο επιδέξιος ξυφομάχος, άνοιξε στο Ρισελιέ μιά πληγή που άρχισε απ' τό λαιμό και κατέληξε στο κάτω μέρος του στήθους. Έτσι ό ήρωας μας σοματίστηκε κάτω, πλημμελισμένος στο αίμα του και για μιά στιγμή, όλοι τον πέρασαν για νεκρό.

Μά τό τραύμα του ήταν έλαφρό και σε λίγες μέρες έπούληθηκε. Ο Ρισελιέ, για να μη γίνει ενόχτερα γνωστή ή μονομαρία του και τον φιλικό στην Βασίλισση, βιάζε άμέσως έξω, σαν να μην είχε συμβεί τίποτε.

Πήγε και' είνθειαν στο σωλόν της στραταρχίνας Βιλλάρ κι' έκει τους βρήκε όλους μελαγχολικούς και περίλυπους. Αυτό τον έξάφνιασε έξαιρετικά και ρώτησε τί συνέβαινε.

Τότε ή οικοδέσποινα, με δάκρυα στα μάτια, του άπάντησε ότι ή πριγκίπισσα Όρτενσία είχε πεθάνει ξαφνικά.

Πραγματικά, ή ερωτευμένη πριγκίπισσα είχε πεθάνει, και με τρόπο μάλιστα μυστηριώδη. Ο σιζύγός της απέδιδε τό θάνατό της σε μιά άρρώστεια της καρδιάς, μά ή καμαριέρα της έλεγε ότι λίγο πριν πεθάνει, την είχε δει να ρίχνει σε μιά πορτοκαλάδα κάποιο φάρμακο, τό όποιο ήπε. Η νεκροφία όμως που έπακολούθησε, δεν απέδειξε την ύπαρξη δηλητηριού στο σώμα της. Έτσι άπόμεινε μυστήριο αν είχε πεθάνει φυσικά ή αν είχε αυτοκτονήσει απ' την άπειπσία της, μαθαίνοντας —όπως διαδόθηκε στην αρχή— ότι ό Ρισελιέ είχε σκοτωθεί στη μονομαρία του με τό σιζύγού της.

Μά ό Ρισελιέ την ξέχασε πολύ γρήγορα κι' άρχισε να μπλέκει στα δίχτυα του διαδοχικά μεγάλες κυρίες της άριστοκρατίας, άστές και ύψηλότερες ακόμα... Τό περίεργο όμως και τό καταπληκτικό εινε ότι κατόρθωνε να προσποιηθεί τον ερωτευμένο με όλες τους και να μη δυσαρεστή καμιά. Έτσι ή φήμη του μεγάλωνε όλοένα κι' όλες ή γυναίκες του Παρισιού δεν είχαν άλλη φιλοδοξία, παρά να γίνον φίλες του.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Η συνέχεια.

